

दानिएलको पुस्तक - असी नम्बर

दर्शनहरूको अन्त्य र आरम्भ: १८८४ मा एलेन व्हाइटको अन्तिम सार्वजनिक दर्शन र यसको महत्त्व

Jeff Pippenger

2024-02-13

१८८४ मा, एलेन व्हाइटले आफ्नो अन्तिम खुला दर्शन प्राप्त गरिन्। यो ओरेगनको पोर्टल्यान्डमा दिइएको थियो। उनको पहिलो खुला दर्शन १८४४ मा मेनको पोर्टल्यान्डमा दिइएको थियो। येशूले सधैं कुनै कुराको अन्त्यलाई त्यसको आरम्भसँगै दृष्टान्तद्वारा देखाउनुहुन्छ।

“१८४४ मा समय बितिसकेको केही समय नबित्दै, मलाई मेरो पहिलो दर्शन दिइयो। म पोर्टल्यान्डमा श्रीमती हेन्सलाई भेट्न गएको थिएँ, जो ख्रीष्टमा प्रिय दिदी थिइन्, जसको हृदय मेरो हृदयसँग गाँसिएको थियो; हामीमध्ये पाँच जना, सबै स्त्रीहरू, पारिवारिक वेदीअघि शान्तिपूर्वक घुँडा टेकेर बसेका थियौँ। जब हामी प्रार्थना गरिरहेका थियौँ, परमेश्वरको शक्ति ममाथि त्यसरी आयो, जसरी मैले पहिले कहिल्यै अनुभव गरेको थिइनँ।”

“म प्रकाशले घेरिएको जस्तो लाग्यो, र पृथ्वीबाट झन्-झन् माथि उठिरहेकी छु जस्तो भयो। मैले संसारमा एडभेन्ट जनहरूलाई खोज्न फर्केर हेरेँ, तर तिनीहरूलाई भेट्न सकिनँ। त्यही बेला एउटा स्वरले मलाई भन्यो, ‘फेरि हेर, र अलिकति अझ माथि हेर।’ यसमा मैले आफ्ना आँखा उठाएँ, र संसारभन्दा धेरै माथि उचालिएको एउटा सीधा र साँघुरो मार्ग देखें। यस मार्गमा एडभेन्ट जनहरू त्यस मार्गको टाढाको अन्त्यमा रहेको सहरतर्फ यात्रा गर्दै थिए। मार्गको सुरुआतमै तिनीहरूका पछाडि एउटा उज्ज्वल ज्योति स्थापित गरिएको थियो, जसलाई एक स्वर्गदूतले मलाई ‘मध्यरात्रिको पुकार’ भने। [मत्ती २५:६ हेर्नुहोस्।] यस ज्योतिले सारा मार्गभरि प्रकाश दियो, र तिनीहरूका खुट्टाका लागि उज्यालो प्रदान गर्‍यो, ताकि तिनीहरू ठेस नखाऊन्।”

“यदि उनीहरूले आफ्नो दृष्टि आफ्नै अगाडि रहनु भएका, तिनीहरूलाई नगरतर्फ अगुवाइ गरिरहनु भएका येशूमाथि स्थिर राखिरहे भने, तिनीहरू सुरक्षित थिए। तर चाँडै केही थाक्न थाले, र भने कि नगर अझै धेरै टाढा थियो, र उनीहरूले त यसअघि नै त्यहाँ प्रवेश गरिसकेको हुने अपेक्षा गरेका थिए। तब येशूले आफ्नो महिमामय दाहिने बाहु उठाएर तिनीहरूलाई उत्साहित गराउनुहुन्थ्यो, र उहाँको बाहुबाट एउटा ज्योति निस्कन्थ्यो, जुन आगमन-समूहमाथि लहराउँथ्यो, र उनीहरूले ‘हालैलूयाह!’ भन्दै पुकार गर्थे। अरू कतिपयले अविवेकी ढंगले तिनीहरूका पछाडि रहेको ज्योतिको इन्कार गरे, र भने कि यति टाढासम्म तिनीहरूलाई अगुवाइ गर्ने परमेश्वर हुनुहुन्नथ्यो। तिनीहरूका पछाडि रहेको ज्योति निभ्यो, जसले तिनीहरूका पाइलाहरूलाई पूर्ण अन्धकारमा छोडिदियो, र तिनीहरू ठेस खाई लक्ष्य र येशू दुवैलाई देख्न छोडे, र मार्गबाट तल खसेर तलको अन्धकारमय र दुष्ट संसारमा पुगे।” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

आर्थर एल. व्हाइटद्वारा लिखित एलेन व्हाइटको छ-खण्डीय जीवनीमा, उनका नाति जोन लफबरोले १८९३ को जनरल कन्फरेन्स अधिवेशनमा दिएको एक कथन अभिलेख गरिएको छ।

“नौ वर्षपछि सम्पन्न भएको जनरल कन्फरेन्सको अधिवेशनमा एक सम्बोधन दिँदै लफबरोले यसो भने: “मैले सिस्टर व्हाइटलाई दर्शनमा करिब पचास पटक देखेको छु। पहिलो पटक करिब चालीस वर्षअघि थियो.... उहाँको अन्तिम सार्वजनिक दर्शन १८८४ मा, ओरेगनको पोर्टल्यान्डस्थित क्याम्पग्राउन्डमा भएको थियो।” Ellen White Biography, volume 3, 256.

१८८४ पछि पनि उनले सपनाहरू र दर्शनहरू पाउने थिइन्, तर सार्वजनिक रूपमा भएका दर्शनहरू सुरु भएको ठीक चालीस वर्षपछि अन्त्य भए, र आरम्भ तथा अन्त्यका खुला दर्शनहरू दुवै पोर्टल्यान्ड नाम भएका सहरहरूमा घटित भए। पहिलो सहर संयुक्त राज्य अमेरिकाको पूर्वी तटमा थियो, अन्तिम सहर पश्चिमी तटमा थियो। कसैले यस तथ्यले मानवीय संयोगभन्दा बढी केही जनाउँदैन भनी तर्क गर्न चाहन सक्छन्, र अरूले खुला दर्शनहरूको उद्देश्य पूरा

भइसकेकोले प्रभुले तिनलाई चालीस वर्षपछि अन्त्य गर्नुभयो भनी तर्क गर्न सक्छन्।

वास्तविक कारण भनेको मिलराइट आन्दोलनलाई दिइएको भविष्यवाणीको वरदानप्रति बढ्दो अवज्ञा र विद्रोह हो।

“म ओक्ल्याण्डमा आएपछि ब्याटल क्रीकको स्थितिको अनुभूतिले म अत्यन्तै दबिइरहेँ, र म दुर्बल, तिमीहरूलाई सहायता गर्न असमर्थ थिएँ। मलाई थाहा थियो कि अविश्वासको खमीर क्रियाशील थियो। परमेश्वरको वचनका स्पष्ट आज्ञाहरूलाई उपेक्षा गर्नेहरूले त्यस वचनमा ध्यान दिन तिनीहरूलाई आग्रह गर्ने साक्ष्यहरूलाई पनि उपेक्षा गरिरहेका थिए। गत जाडोमा हिल्ड्सबर्गको भ्रमण गर्दा म प्रार्थनामा अत्यन्तै मग्न थिएँ, र चिन्ता तथा शोकको भारी बोकेकी थिएँ। तर एकपटक, जब म प्रार्थनामा थिएँ, प्रभुले अन्धकारलाई पछाडि हटाइदिनुभयो, र एउटा महान् ज्योतिले कोठा भरियो। परमेश्वरका एक दूत मेरो छेउमा थिए, र मलाई यस्तो लाग्यो कि म ब्याटल क्रीकमा थिएँ। म तिमीहरूका परिषद्हरूमा थिएँ; मैले उच्चारित भएका शब्दहरू सुनेँ, मैले त्यस्ता कुराहरू देखेँ र सुनेँ, जुन, यदि परमेश्वरको इच्छा हुन्थ्यो भने, सधैंका लागि मेरो स्मृतिबाट मेटिन सक्नु भनी म चाहन्छु। मेरो प्राण यति घाइते भयो कि मैले के गर्ने वा के भन्ने, थाहा पाइनेँ। केही कुराहरू म उल्लेख गर्न सकिदिनेँ। यस सम्बन्धमा कसैलाई केही पनि थाहा नदिन मलाई आज्ञा दिइयो, किनकि धेरै कुरा अझै प्रकट हुन बाँकी थियो।

“मलाई यो भनिएको थियो कि मलाई दिइएको ज्योति एकत्र गरूँ र त्यसका किरणहरू परमेश्वरका जनतामाथि चम्कन दिऊँ। मैले पत्रपत्रिकाहरूका लेखहरूमा यही कार्य गर्दै आएको छु। धेरै महिनासम्म म प्रायः हरेक बिहान तीन बजे उठ्थेँ र बाटल क्रीकमा मलाई अन्तिम दुई साक्ष्यहरू दिइएपछि लेखिएका विभिन्न विषयहरूलाई संकलन गर्थेँ। मैले यी विषयहरू लिखित रूपमा तयार पारेँ र तिनीहरूलाई हतार-हतार तपाईंहरूकहाँ पठाएँ; तर मैले आफ्नो उचित हेरचाह गर्न उपेक्षा गरेँ, र त्यसको परिणामस्वरूप म त्यस बोझमुनि थला परेँ; मेरा लेखनहरू सबै पूरा भई साधारण महासभामा तपाईंहरूकहाँ पुग्न सकेनन्।

“फेरि, प्रार्थनामा रहँदा, प्रभुले आफूलाई प्रकट गर्नुभयो। म फेरि एक पटक ब्याटल क्रीकमा थिएँ। म धेरै घरहरूमा थिएँ र तिमीहरूका मेजहरू वरिपरि तिमीहरूका वचनहरू सुनेँ। तिनका विशेष विवरणहरू अहिले बताउने स्वतन्त्रता मसँग छैन। तिनलाई उल्लेख गर्न कहिल्यै बोलाइनु नपरोस् भन्ने मेरो आशा छ। मैले केही अति प्रभावशाली स्वप्नहरू पनि देखेँ।

“तपाईंले कुन स्वरलाई परमेश्वरको स्वर भनी स्वीकार गर्नुहुन्छ? तपाईंका त्रुटिहरू सच्याउन र तपाईंको मार्ग कस्तो छ भनी देखाउन प्रभुले कुन शक्ति सज्जित राख्नुभएको छ? मण्डलीमा कार्य गर्न कस्तो शक्ति छ? यदि तपाईंले अनिश्चितताको हरेक छाया र शङ्काको हरेक सम्भावना हटेपछि मात्र विश्वास गर्ने अस्वीकार गर्नुहुन्छ भने, तपाईंले कहिल्यै विश्वास गर्नुहुनेछैन। सिद्ध ज्ञानको माग गर्ने शङ्काले विश्वासप्रति कहिल्यै आत्मसमर्पण गर्दैन। विश्वास प्रमाणमा अडिएको हुन्छ, प्रदर्शनमा होइन। जब हाम्रो चारैतिर अन्य स्वरहरूले हामीलाई विपरीत मार्ग पछ्याउन उक्साइरहेका हुन्छन्, तब प्रभु हामीसँग कर्तव्यको स्वर मात्र आज्ञापालन गर्न अपेक्षा गर्नुहुन्छ। परमेश्वरबाट बोल्ने स्वर चिन्न हामीबाट गम्भीर ध्यान आवश्यक पर्छ। हामीले प्रवृत्तिको प्रतिरोध र विजय गर्नुपर्छ, र कुनै तर्क-वितर्क वा सम्झौताविना विवेकको स्वर पालन गर्नुपर्छ, नत्र त्यसका प्रेरणाहरू थामिनेछन् र इच्छा तथा आवेगले नियन्त्रण गर्नेछन्। प्रभुको वचन हामी सबैकहाँ आउँछ, जसले उहाँको आत्माको प्रतिरोध यसरी गरेका छैनन् कि नसुन्ने र आज्ञापालन नगर्ने निश्चय गरेका छन्। यो स्वर चेतावनीहरूमा, परामर्शहरूमा, र हप्काइहरूमा सुनिन्छ। यो आफ्ना प्रजाहरूका निम्ति प्रभुको ज्योतिमय सन्देश हो। यदि हामी अझ ठूलो आह्वान वा अझ उत्तम अवसरहरूको प्रतीक्षा गर्छौं भने, ज्योति हटाइनेछ, र हामी अन्धकारमा छोडिनेछौं।” Testimonies, volume 5, 68.

सिस्टर ह्वाइटले यस कुरालाई चिन्हित गरिन् कि यदि उनको भविष्यवक्त्री-सेवकाइको विरुद्ध निरन्तर विद्रोह प्रकट भइरह्यो भने “ज्योति फिर्ता लिइन सक्छ, र” लाओदिकीय एडभेन्टवाद “अन्धकारमा छोडिने” थियो। १९१५ मा, त्यो ज्योति फिर्ता लिइयो। परमेश्वर जब चाहनुहुन्छ तब एउटा भविष्यवक्ता वा भविष्यवक्त्री खडा गर्न पूर्णतया सक्षम हुनुहुन्थ्यो र हुनुहुन्छ। उहाँले एलियाहपछि एलिशालाई खडा गर्नुभयो, तर १९१५ पछि कुनै जीवित भविष्यवक्ता खडा गरिएन, किनकि प्रभुले “ज्योति फिर्ता लिनुभएको” थियो।

बहिनी ह्वाइटका सपना र दर्शनहरूको सम्बन्धमा, त्यहाँ तीन अवधिहरू थिए। पहिलो चालीस वर्षको अवधि, जसमा दर्शनहरू सार्वजनिक रूपमा हुन्थे, र तिनको उद्देश्य ती दर्शनहरू घटित हुँदा उपस्थित रहनेहरूको मनमा त्यस वरदानलाई स्थापित गराउनेसँग सम्बन्धित थियो। त्यसपछि १८८४ देखि १९१५ मा उहाँको मृत्यु नहोउन्जेलसम्म, दर्शनहरू र सपनाहरू दिइए, जो अझै पनि परमेश्वरका जनहरूको उन्नतिको निम्ति थिए, तर तिनीहरू निजी रूपमा दिइएका थिए। तेस्रो अवधि १९१५ मा आरम्भ भयो, र यसले लाओडिसियाली एडभेन्टवाद धर्मत्यागको अन्धकारमा रहेको प्रमाण प्रदान गर्‍यो।

प्राचीन इसाएलले आधुनिक इसाएलको दृष्टान्त दिन्छ, र एली तथा उनका दुई पुत्र होप्पी र फिनहासद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको पूर्ण विकसित विद्रोहको अवधिमा “प्रकट दर्शन थिएन।” यसको कारण तिनीहरूको घोर अवज्ञा र विद्रोह थियो। परमेश्वर परिवर्तन हुनुहुन्न।

“एलीको घरानालाई अर्को चेतावनी दिनुपर्ने थियो। परमेश्वरले प्रधानपूजाहारी र तिनका छोराहरूसित संवाद गर्न सक्नुहुन्नथ्यो; किनकि तिनीहरूका पापहरूले, बाक्लो बादलझैँ, उहाँका पवित्र आत्माको उपस्थितिलाई रोकिदिएका थिए। तर दुष्टताको बीचमा बालक शमूएल स्वर्गतर्फ सच्चा रहिरहे, र एलीको घरानामाथि दण्डको सन्देश नै सर्वोच्च परमेश्वरका अगमवक्ताको रूपमा शमूएलको नियुक्ति थियो।”

“ती दिनहरूमा परमप्रभुको वचन दुर्लभ थियो; प्रकट दर्शन थिएन। अनि यस्तो भयो कि त्यस समयमा एली आफ्नै स्थानमा सुतेका थिए, र उनका आँखाहरू धमिलो हुन थालेका थिए, यहाँसम्म कि उनी देख्न सक्दैनथे; र परमप्रभुको मन्दिरमा, जहाँ परमेश्वरको सन्दूक थियो, परमेश्वरको दीप निभ्नुअघि, शमूएल पनि सुत्नलाई पल्टेका थिए; तब परमप्रभुले शमूएललाई बोलाउनुभयो।’ त्यस स्वर एलीकै हो भनी ठानी, त्यो बालक पूजाहारीको ओछ्यानछेउमा हतारिँदै गयो र भन्यो, ‘म यहाँ छु; किनकि तपाईंले मलाई बोलाउनुभयो।’ उत्तर आयो, ‘मेरो छोरा, मैले बोलाएको होइनँ; फेरि गएर सुत।’ शमूएललाई तीनपटक बोलाइयो, र तीनैपटक उनले त्यही प्रकारले जवाफ दिए। तब एली विश्वस्त भए कि त्यो रहस्यमय पुकार परमेश्वरकै स्वर थियो। प्रभु आफ्नो चुनिएको सेवक, फुलेका कपाल भएका त्यस वृद्ध पुरुषलाई पार गर्दै, एउटै बालकसँग संवाद गर्नुभएको थियो। यो कुरा आफैँमा एली र उनको घरानामाथि तीतो तर न्यायोचित धिक्कार थियो।” *Patriarchs and Prophets*, 581.

एलीको घरानाको धर्मत्यागमा खुला दर्शन थिएन, किनकि ती दिनहरूमा परमप्रभुको वचन “बहुमूल्य” थियो। “बहुमूल्य” भनेर अनूदित हिब्रू शब्दको अर्थ “दुर्लभ” हो। सन् १८४४ देखि १८८४ सम्म लाओडिसीयन एडभेन्टवादलाई “खुला दर्शनहरू” दिइए। यो पहिलो पटक फिलाडेल्फीयन मिलराइट आन्दोलनको इतिहासमा स्थापित भयो, र सन् १८५६ मा फिलाडेल्फीयन आन्दोलन लाओडिसीयन आन्दोलनमा रूपान्तरित भएको कुरा पहिचान गर्न थालियो, तर खुला दर्शनहरू जारी रहे, किनकि परमेश्वर दीर्घसहिष्णु र कृपालु हुनुहुन्छ।

त्यसपछि १८६३ मा आधारभूत सत्यहरूविरुद्ध विद्रोह सुरु भयो, तर “खुला दर्शनहरू” १८८४ सम्म निरन्तर जारी रहे। त्यसपछि एक परिवर्तन भयो। इजकिएल अध्याय आठमा ती चार घृणित कुराहरू स्वभावतः क्रमशः तीव्र बन्दै गएको रूपमा चित्रित गरिएका छन्। १८८४ ले पहिलो पुस्ताको लगभग समापन र दोस्रो पुस्ताको आरम्भलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। एडभेन्ट इतिहासले अभिलेख गर्दछ कि १८८१ मा, र त्यसपछि फेरि १८८२ मा, विद्रोहमा दुई महत्त्वपूर्ण वृद्धिहरू देखा परे।

१८८१ मा, जनरल कन्फरेन्सका अध्यक्ष (George Butler) ले *Review and Herald* मा लेखहरूको एक शृङ्खला लेखी प्रकाशित गरे, जसमा उनले बाइबलका केही अंशहरू अन्य अंशहरूको तुलनामा बढी प्रेरित छन् भनी तर्क गरे, र आफ्ना लेखहरूको निष्कर्षमा पुग्दा उनले वास्तवमा बाइबलका केही अंशहरू प्रेरित छैनन् भनी पहिचानसमेत गरे। त्यसको लगत्तै १८८२ मा, प्रकाशन कार्यका एक अगुवा, र त्यस समय शैक्षिक कार्यका पनि अगुवा रहेका Uriah Smith ले यो सिकाउन थाले कि जब Sister White लाई भविष्यसम्बन्धी भविष्यवाणीहरू वा विगतको पवित्र इतिहास देखाइन्थ्यो, तब उनका शब्दहरू प्रेरित हुन्थे; तर, जब उनले मण्डलीका सदस्यहरूको व्यक्तिगत कमजोरीहरू आँल्याइन्, तब त्यो केवल उनको मानवीय मत मात्र हो भनी उनले तर्क गरे।

१८८१ मा राजकुमार जेम्स बाइबलको अधिकारको विरुद्धमा शैतानद्वारा, मण्डलीका अध्यक्षको माध्यमबाट, एक खुला आक्रमण चलाइयो, र त्यसपछि अर्को वर्ष शिक्षा तथा प्रकाशन कार्यका अगुवाले अगमवाणीको आत्माको अधिकारमाथि त्यस्तै प्रकारको आक्रमण चलाए। १८८४ देखि, गवाही यो छ कि ती दिनहरूमा कुनै खुला दर्शन थिएन। १८६३ देखि १८८१ सम्म, विद्रोह यति बढिसकेको थियो कि त्यसले बाइबल र अगमवाणीको आत्मालाई समेत समेटेको थियो, र अब त्यो केवल जगहरूको अस्वीकार मात्र रहेन।

इजकिएल अध्याय ८ मा प्रतिनिधित्व गरिएका चार घृणित कामहरू प्राचीन पुरुषहरूद्वारा सम्पन्न गरिन्छन्, जसले यरूशलेमको नेतृत्वलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ; यो नेतृत्व १८६३ मा लाओडिकीयन एडभेन्टिज्मको रूपमा एक वैधानिक कलीसियागत संस्थाको रूपमा आरम्भ भयो। त्यस समय Review and Herald मा एउटा लेख प्रकाशित भयो, जसको लेखकत्व केही इतिहासकारहरूले जेम्स ह्याइटलाई दिन्छन्, यद्यपि उक्त लेखको दस्तावेजीय प्रमाणले वास्तविक लेखक उरियाह स्मिथ नै भएकोतर्फ अझ बढी सङ्केत गर्दछ। जे भए पनि, यरीहोको पुनर्निर्माणको विरुद्धको श्राप जेम्स ह्याइटद्वारा स्पष्ट रूपमा पूरा भयो, र जालसाजीपूर्ण १८६३ चार्ट तयार गर्ने व्यक्ति उरियाह स्मिथ नै थिए। १८८१ सम्म आइपुग्दा, जनरल कन्फरेन्सका अध्यक्षले Review and Herald मा त्यस्ता लेखहरू प्रकाशित गरिरहेका थिए, जसले बाइबलको पूर्ण अधिकारको विरुद्ध तर्क गर्दथे, र त्यसपछिको वर्ष उरियाह स्मिथले अगमवाणीको आत्माको अधिकारको विरुद्ध आक्रमण आरम्भ गरे।

संरक्षक हुनुपर्ने ती प्राचीन पुरुषहरू मिलरको स्वप्नमा प्रतिनिधित्व गरिएका र हबकूकका दुई पाटीहरूमा चित्रित आधारभूत सत्यहरूउपरि भएको आक्रमणबाट आरम्भ भएको खुला आक्रमणको अगुवाइ गरिरहेका थिए। त्यसपछि उनीहरूले बाइबल र अगमवाणीको आत्माका दुई साक्षीहरूमाथि आक्रमण गर्न थाले। त्यसै समयावधिमा (सन् १८८० को प्रारम्भिक दशकमा), स्वास्थ्यकार्यका अगुवा जोन एच. केल्लोगले मण्डलीको नेतृत्वसमक्ष सर्वेश्वरवादको आत्मिकवाद प्रस्तुत गर्न थाले। सन् १८८१ मा जेम्स ह्याइटलाई विश्राममा राखियो, र सिस्टर ह्याइट मण्डलीको शैक्षिक, स्वास्थ्य तथा राजनीतिक संरचनाको नेतृत्वद्वारा बढ्दो विद्रोहको बीचमा हुनुहुन्थ्यो।

१८५६ मा आएको सन्देश, जुन “सात काल” को बढेको ज्योति थियो, साथै लाओडिसियालाई दिइएको सन्देश पनि, अस्वीकार गरिएको थियो, र प्रभुले ठ्याक्कै त्यही सन्देशलाई १८८८ मा मिनियापोलिसको जनरल कन्फरेन्समा, एल्डर जोन्स र वागोनरद्वारा प्रस्तुत गरिएको सन्देशमार्फत, पुनः दोहोर्‍याउने अभिप्राय गर्नुभएको थियो। उनीहरूको सन्देश नयाँ सन्देश थिएन, र जब उनीहरूको सन्देशको विरोध गर्नेहरूलाई सिस्टर ह्याइटले सम्बोधन गर्नुभयो, तब उहाँले देखाउनुभयो कि ती विद्रोहीहरूले जोन्स र वागोनरको सन्देशप्रतिको आफ्नो प्रतिरोधलाई पुराना सीमाचिह्नहरूको, अर्थात् पुरानै जगहरूको, रक्षा गर्ने आफ्नो जिम्मेवारीको रूपमा बुझेका थिए। उनीहरूको विद्रोहले प्रकट गर्‍यो कि १८८८ सम्म आइपुग्दा उनीहरूले जगहरू के हुन् भन्ने कुरा अब बुझ्न छोडेका थिए; अर्थात्, आधारभूत सत्यहरूले ख्रीष्टको धार्मिकतालाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। सीमाचिह्नहरू र विलियम मिलरका नियमहरूको सन्दर्भमा उहाँले यसो भन्नुभयो:

हामीले आफैंका लागि जान्नुपर्छ कि ख्रीष्टियनता के कुराले निर्मित हुन्छ, सत्य के हो, हामीले प्राप्त गरेको विश्वास के हो, र बाइबलका नियमहरू—हामीलाई सर्वोच्च अधिकारबाट दिइएका नियमहरू—के हुन्। धेरै मानिसहरू यस्ता छन्, जो आफ्नो विश्वासको आधार राख्न सकिने कुनै कारणबिना, विषयको सत्यतासम्बन्धी पर्याप्त प्रमाणबिना नै विश्वास गर्छन्। यदि कुनै विचार प्रस्तुत गरियो, जो तिनीहरूका आफ्नै पूर्वधारित धारणाहरूसँग मेल खान्छ भने, तिनीहरू त्यसलाई स्वीकार गर्न तत्पर भइहाल्छन्। तिनीहरू कारणबाट परिणामतर्फ तर्क गर्दैनन्; तिनीहरूको विश्वासको कुनै वास्तविक आधार हुँदैन, र परीक्षाको समयमा तिनीहरूले आफूले बालुवामाथि निर्माण गरेको रहेछ भन्ने पाउनेछन्।

“जो व्यक्ति धर्मशास्त्रसम्बन्धी आफ्नै वर्तमान अपूर्ण ज्ञानलाई, यसलाई आफ्नो उद्धारका लागि पर्याप्त ठानी, सन्तुष्ट भई विश्राम गर्छ, ऊ एक घातक छलमा विश्राम गरिरहेको हुन्छ। धेरैजना यस्ता छन् जो धर्मशास्त्रीय तर्कहरूले पूर्ण रूपमा सुसज्जित छैनन्, जसद्वारा तिनीहरूले त्रुटिलाई छुट्याउन र सत्यको रूपमा थोपारिएका सबै परम्परा र अन्धविश्वासलाई निन्दा गर्न सकून्। सुसमाचारको सरलतालाई भ्रष्ट पार्न सकोस् भनेर शैतानले

परमेश्वरको आराधनामा आफ्नै विचारहरू घुसाएको छ। वर्तमान सत्यमा विश्वास गर्ने दाबी गर्ने ठूलो सङ्ख्याले, एक पटक सन्तहरूलाई सुम्पिएको विश्वास के हो—तिमीहरूभित्र ख्रीष्ट, महिमाको आशा—भनी जान्दैनन्। तिनीहरू पुराना सीमाचिह्नहरूको रक्षा गरिरहेका छन् भनी ठान्छन्, तर तिनीहरू गुनगुना र उदासीन छन्। प्रेम र विश्वासको वास्तविक सद्गुणलाई आफ्नै अनुभवमा बुझ्नु र त्यसलाई धारण गर्नु भनेको के हो, तिनीहरू जान्दैनन्। तिनीहरू बाइबलका निकट विद्यार्थीहरू होइनन्, तर आलसी र असावधान छन्। जब धर्मशास्त्रका खण्डहरूबारे मतभेद उत्पन्न हुन्छन्, तब उद्देश्यपूर्वक अध्ययन नगरेकाहरू र आफूले के विश्वास गर्छन् भन्नेबारे निश्चय नभएकाहरू सत्यबाट टाढा खस्छन्। हामीले सबैमाथि दैवी सत्यको लगनशीलतापूर्वक खोजी गर्नुपर्ने आवश्यकतालाई बलपूर्वक प्रभाव पार्नुपर्छ, ताकि तिनीहरूले सत्य के हो भन्ने कुरा आफूहरूले साँच्चै जान्दछन् भनी जानून्। केहीले धेरै ज्ञानको दाबी गर्छन्, र आफ्नो अवस्थसँग सन्तुष्ट महसुस गर्छन्, जबकि तिनीहरूमा कार्यका निम्ति कुनै थप जोस हुँदैन, परमेश्वरका निम्ति र ख्रीष्ट मर्नुभएको आत्माहरूका निम्ति कुनै थप प्रज्वल प्रेम हुँदैन, मानौं तिनीहरूले परमेश्वरलाई कहिल्यै चिनेका नै थिएनन्। तिनीहरू बाइबल आफ्नै प्राणका लागि त्यसको मज्जा र पौष्टिकता आत्मसात् गर्न [को निम्ति] पढ्दैनन्। तिनीहरूले यो परमेश्वरको स्वर हो, जो तिनीहरूसँग बोलिरहनुभएको छ, भन्ने अनुभूति गर्दैनन्। तर यदि हामी उद्धारको मार्ग बुझ्न चाहन्छौं भने, यदि हामी धार्मिकताको सूर्यका किरणहरू देख्न चाहन्छौं भने, हामीले धर्मशास्त्रलाई उद्देश्यसहित अध्ययन गर्नुपर्छ, किनकि बाइबलका प्रतिज्ञाहरू र भविष्यवाणीहरूले छुटकाराको दैवी योजनामाथि महिमाका उज्ज्वल किरणहरू छर्छन्, जुन महान् सत्यहरू स्पष्ट रूपमा बुझ्नेका छन्।” The 1888 Materials, 403.

यो कथन सन् १८८८ को अवधिमा उनको गवाहीबाट लिइएको हो, र त्यसमा उनले विद्रोहीहरूले आफैँलाई थाहा नभई बालुवामाथि जग बसालिरहेका छन् भनी चिन्तित गर्छिन्। उनी भन्छिन्, “वर्तमान सत्यमा विश्वास गर्ने दाबी गर्ने धेरै जनाले, सन्तहरूलाई एकपटक सुम्पिएको विश्वास के हो भन्ने जान्दैनन्—तिमीहरूभित्र ख्रीष्ट, महिमाको आशा। उनीहरू आफूहरूले पुराना सीमाचिह्नहरूको प्रतिरक्षा गरिरहेका छन् भनी ठान्छन्, तर उनीहरू न्यायो न चिसो छन् र उदासीन छन्।” उनीहरू “न्यायो न चिसो” भएकाले, उनले तिनीहरूलाई अझै पनि लाओडिसियाको अवस्थामा रहेको भनी चिन्तित गर्छिन्। अनि उनले “सन्तहरूलाई एकपटक सुम्पिएको विश्वास—तिमीहरूभित्र ख्रीष्ट, महिमाको आशा” भनी चिन्तित गर्छिन्। ख्रीष्ट युगयुगको चट्टान हुनुहुन्छ, र युगयुगको चट्टानको रूपमा उहाँले मिलरको सपनाका रत्नहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्नुहुन्छ।

“चेतावनी आइसकेको छ: 1842, 1843, र 1844 मा सन्देश आएदेखि हामीले जस विश्वासको आधारमाथि निर्माण गर्दै आएका छौं, त्यसलाई विचलित पार्ने कुनै पनि कुरा भित्रिन दिनु हुँदैन। म यस सन्देशमा थिएँ, र त्यसबेलादेखि नै परमेश्वरले हामीलाई दिनुभएको ज्योतिप्रति सत्यनिष्ठ रहँदै म संसारको सामु उभिएकी छु। हामी हाम्रो खुट्टा त्यस मञ्चबाट हटाउने प्रस्ताव गर्दैनौं, जसमा तिनीहरू राखिएका थिए, जब दिनप्रतिदिन हामीले ज्योतिको खोजी गर्दै उत्कट प्रार्थनासहित प्रभुलाई खोज्यौं। के तिमीहरू सोच्दछौं कि परमेश्वरले मलाई दिनुभएको ज्योति म त्याग्न सक्छु? त्यो युगानुयुगको चट्टानजस्तै हुनुपर्छ। त्यो दिइएदेखि नै त्यसले मलाई मार्गदर्शन गर्दै आएको छ।” Review and Herald, April 14, 1903.

उनी यसो भन्दछन्, “तिनीहरू कारणदेखि परिणामसम्म तर्क गर्दैनन्,” र यसरी उनले विद्रोहीहरूको—जो इजकिएलका प्राचीन पुरुषहरू थिए—एक महत्त्वपूर्ण वास्तविकतालाई पहिचान गर्छिन्। दुष्टहरूले कारणदेखि परिणामसम्म तर्क गर्न सक्दैनन् वा गर्न चाहँदैनन्। 1888 को जनरल कन्फरेन्स अधिवेशनको परिणाम यति विद्रोही थियो कि सिस्टर ह्याइटले त्यहाँबाट जाने निर्णय गरिन्, तर उनका स्वर्गदूतिय अगुवाले उनलाई बसिरहनु र कोरह, दाथान र अबीरामको विद्रोहको समानान्तर इतिहास अभिलेख गर्नेपर्छ भनी आज्ञा दिए। प्राचीन पुरुषहरूको विद्रोह परिणाम थियो, र त्यसको कारण 1856 मा “seven times” को बढाइएको ज्योतिसहित आएको लाओडिसियन सन्देशको अस्वीकार थियो; त्यसपछि 1863 मा आधारहरूमाथिको विद्रोहसम्म त्यो तीव्र बन्यो, जसले पहिले बाइबलमाथि र त्यसपछि भविष्यवाणीको आत्मामाथि आक्रमणतर्फ डोर्‍यायो, साथै केलोगको आत्मवादको प्रवेश पनि गरायो।

निश्चय नै, प्राचीन पुरुष इतिहासकारहरूले इतिहासभरि विद्रोहसँग सम्बन्धित सत्यहरूलाई फोहोर, परम्परा, रीतिरिवाज, र मिथ्याकथाका परिकारहरूले छोपेका छन्, किनकि त्यस्तो प्रकारको विद्रोहमा सहभागी हुनेहरूले सधैं प्रमाण लुकाउने प्रयास गर्छन्।

धिक्कार तिनीहरूलाई, जो परमप्रभुबाट आफ्नो सल्लाह गहिराइमा लुकाउन खोज्छन्, जसका कामहरू अन्धकारमा हुन्छन्, र जो भन्छन्, “हामीलाई कसले देख्छ?” र “हामीलाई कसले जान्दछ?” यशैया 25:19।

यस पदमा यशैयाले सम्बोधन गरिरहेका मानिसहरू ती नै हुन् जसलाई उनले “यरूशलेममा यस प्रजामाथि शासन गर्ने ठट्टा गर्ने मानिसहरू” भनी चिनाउँछन्, र तिनीहरू ती नै प्राचीन पुरुषहरू हुन् जो इज्जिकिएल अध्याय आठमा प्रजाका संरक्षकहरू हुने ठहराइएका थिए। इज्जिकिएलको साक्ष्यमा, दोस्रो घृणित कार्यमा, जसले एडभेन्टादको दोस्रो पुस्तालाई चिह्नित गर्दछ, तिनीहरूले यशैयाका ती ठट्टा गर्ने मानिसहरूले सोधेका प्रश्नहरूको उत्तर दिन्छन्, “किनकि तिनीहरू भन्छन्, परमप्रभुले हामीलाई देख्नुहुन्न; परमप्रभुले पृथ्वीलाई त्याग्नुभएको छ” (इज्जिकिएल ८:१२)।

१८८८ मा विद्रोहदर्त डोच्याएको र त्यही वर्ष घटित भएको विद्रोहको सत्यलाई ढाकछोप गर्न प्रयास गर्ने ती इतिहास-पुनर्लेखकहरूमाथि “धिक्कार” उच्चारित गरिएको छ।

हामी यो अध्ययनलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“म तपाईंलाई मिनियापोलिसका सभाहरूको सन्दर्भमा सम्बोधन गर्नेपर्छ। कुनै समयमा मैले त्यो सभा छोड्ने निर्णय गरेकी थिएँ, किनकि त्यहाँ प्रबल रूपमा विद्यमान विरोधको शक्तिशाली आत्मालाई मैले देखेँ र महसुस गरें। भाइ मोरिसन र भाइ निकोलामाथि नियन्त्रणकारी शक्तिसहित क्रियाशील रहेको आत्मालाई म एक क्षणको लागि पनि स्वीकार गर्न सकिनँ। तपाईंहरू कस्तो प्रकारको आत्माका हुनुहुन्थ्यो भन्ने विषयमा म एक क्षणको लागि पनि प्रश्न उठाउन सकिदिनँ। निःसन्देह त्यो परमेश्वरको आत्मा थिएन, र तपाईंहरू यस छलमा निरन्तर लागि रहनु नपरोस् भनी म अहिले तपाईंहरूलाई लेखिरहेकी छु।

“मिनियापोलिसमा अब बढी नबस्ने निश्चय गरेको त्यस रात, रातको एउटा सपना वा दर्शनमा—निश्चयपूर्वक कुन थियो म भन्न सकिदिनँ—अग्लो कद र अधिकारपूर्ण व्यक्तित्व भएका एक जनाले मलाई एउटा सन्देश ल्याए र मलाई प्रकट गराए कि आफ्नो कर्तव्यको स्थानमा दृढ उभिरहुनु मेरो निम्ति परमेश्वरको इच्छा हो, र मलाई उहाँले दिनुहुने वचन बोल्न परमेश्वर स्वयं मेरा सहायक हुनुहुनेछ र मलाई थामिराख्नुहुनेछ। उनले भने, ‘यस कार्यका लागि प्रभुले तिमीलाई उठाउनुभएको छ। उहाँका अनन्त बाहुहरू तिमीमुनि छन्। यस सभाबाट जीवनका लागि वा मृत्युका लागि निर्णयहरू गरिनेछन्; यस्तो होइन कि कोही नाश हुनु नै पर्छ, तर आत्मिक गर्व र आत्मविश्वासले त्यो ढोका बन्द गर्नेछ कि येशू र उहाँको पवित्र आत्माको शक्ति प्रवेश गर्न दिइनेछैन। उनीहरूलाई भ्रमबाट मुक्त हुने, पश्चात्ताप गर्ने, आफ्ना पापहरू स्वीकार गर्ने, र ख्रीष्टकहाँ आएर परिवर्तन हुने अर्को अवसर दिइनेछ, ताकि उहाँले उनीहरूलाई चङ्गाइ दिनुहोस्।”

“उहाँले भन्नुभयो, ‘मेरो पछि लाग।’ म मेरो मार्गदर्शकको पछि लागें, र उनले मलाई ती विभिन्न घरहरूमा लगे जहाँ भाइहरूले आफ्ना निवास बनाएका थिए, अनि उनले भने, ‘यहाँ बोलिएका वचनहरू सुन, किनकि तिनीहरू अभिलेखको पुस्तकमा लेखिएका छन्, र यी वचनहरूले माथिबाट आउने बुद्धिको आत्माअनुसार नभई, माथिबाट नओर्लने तर तलबाट हुने आत्माअनुसार यस कार्यमा कुनै भूमिका निर्वाह गर्ने सबैमाथि दोषारोपण गर्ने शक्ति राख्नेछन्।”

“मैले त्यस्ता उच्चारित वचनहरू सुनेँ, जसले तिनलाई उच्चारण गर्ने हरेकलाई लज्जित तुल्याउनुपर्थ्यो। एकले अर्कालाई व्यङ्ग्यात्मक टिप्पणीहरू गर्दै आफ्ना भाइहरू A. T. Jones, E. J. Waggoner, र Willie C. White, तथा मलाई उपहास गरिरहेका थिए। मेरो स्थान र मेरो कार्यबारे तिनले खुलेआम टिप्पणी गरे, जबकि तिनीहरू त आफ्नो प्राणलाई परमेश्वरको सामु नम्र तुल्याउने र आफ्नै हृदयलाई व्यवस्थित पार्ने कार्यमा संलग्न हुनुपर्ने थियो। सत्यमा कुनै आधार नभएका आफ्ना भाइहरू र तिनीहरूको कार्यसम्बन्धी कल्पित अन्यायहरू तथा कल्पनाका अभिव्यक्तिहरूमाथि मन डुबाएर बस्ने, र संशय, प्रश्न, तथा अविश्वासको परिणामस्वरूप शङ्का

गर्ने, कटु कुरा बोल्ने र लेख्ने प्रवृत्तिमा मानौँ कुनै मोहिनी नै थियो।”

“मेरो मार्गदर्शकले भन्नुभयो, ‘यो येशू ख्रीष्टको विरुद्धमा पुस्तकमाहरूमा लेखिएको छ। यो आत्मा ख्रीष्टको, सत्यको आत्मासित कुनै पनि प्रकारले मेल खान सक्दैन। तिनीहरू प्रतिरोधको आत्माले मतवाले भएका छन्, र मद्यपले जस्तै, कुन आत्माले तिनीहरूका वचन वा तिनीहरूका कार्यहरूलाई नियन्त्रण गरिरहेको छ भन्ने कुरा तिनीहरूले अब जान्दैनन्। यो पाप विशेष रूपमा परमेश्वरको निम्ति अपराध हो। यो आत्माले सत्य र धार्मिकताको आत्मासित त्यति पनि समानता धारण गर्दैन, जति संसारका उद्धारकर्ता ख्रीष्टमाथि शङ्का गर्न, आलोचना गर्न, र जासूस बन्न एउटा महासङ्घ गठन गर्न यहूदीहरूलाई प्रेरित गर्ने आत्माले धारण गर्दथ्यो।’

मेरा मार्गदर्शकले मलाई बताउनुभयो कि ख्रीष्टविहीन कुराकानी, भीडको स्तरमा झरेको कुराकानी—जसले ती वचनहरूलाई उत्प्रेरित गर्ने आत्मालाई प्रकट गर्‍यो—को एक साक्षी रहेको थियो। जब तिनीहरू आफ्ना कोठाहरूमा प्रवेश गरे, दुष्ट स्वर्गदूतहरू पनि तिनीहरूसँगै आए, किनकि तिनीहरूले ख्रीष्टको आत्माको निम्ति ढोका बन्द गरे र उहाँको स्वर सुन्न इन्कार गरे। परमेश्वरको सामुन्ने आत्माको नम्रता थिएन। प्रार्थनाको स्वर विरलै सुनिन्थ्यो, तर आलोचना र अतिरञ्जित कथनहरू र अनुमानहरू र अड्कलबाजीहरू र डाह र ईर्ष्या र दुष्ट आशंका र झूटा दोषारोपण प्रचलित थिए। यदि तिनीहरूका आँखाहरू खोलिएका भए, तिनीहरूले त्यस्तो कुरा देख्ने थिए जसले तिनीहरूलाई भयभीत तुल्याउने थियो—दुष्ट स्वर्गदूतहरूको उल्लास। अनि तिनीहरूले एउटा पहरेदारलाई पनि देख्ने थिए, जसले हरेक शब्द सुनेको थियो र ती शब्दहरू स्वर्गका पुस्तकहरूमा अभिलेख गरेको थियो।

“मलाई त्यसबेला यो बताइयो कि यस समयमा सिद्धान्तगत बुँदाहरूमा के सत्य हो भन्नेबारे कुनै निर्णय गर्नु, वा निष्पक्ष अनुसन्धानको कुनै भावना अपेक्षा गर्नु, व्यर्थ हुनेछ; किनकि तिनीहरूले ग्रहण गरेका कुनै पनि बुँदा वा स्थितिमा कुनै परिवर्तन हुन नदिने एउटा सङ्घबन्धन बनाइएको थियो, ठीक जसरी यहूदीहरूले पनि हुन दिएनन्। मेरो मार्गदर्शकद्वारा मसँग धेरै कुरा भनियो, जुन लेख्न मलाई स्वतन्त्रता छैन। मैले आफूलाई शोक र व्यथाको भावनामा ओछ्यानमा उठिबसेको अवस्थामा पाएँ, साथै सभाको अन्त्यसम्म आफ्नो कर्तव्यको स्थानमा अडिग रहन, र त्यसपछि परमेश्वरको आत्माले मलाई कसरी अघि बढ्ने र कुन मार्ग अपनाउने भनी निर्देशन दिनुहुनेछ भनी प्रतीक्षा गर्ने दृढ सङ्कल्पको भावनासमेत थियो।” The 1888 Materials, 277, 278.